

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานโยธาขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ศึกษาได้ศึกษา วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงาน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น
4. องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความคิดเห็น ดังต่อไปนี้
ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 246) ได้บัญญัติคำว่าความคิดเห็นซึ่งตรงกับคำว่า Opinion ในภาษาอังกฤษไว้ว่า หมายถึง

1. ข้อพิจารณาเห็นว่าเป็นจริงจากการใช้ปัญญาความคิดประกอบ ถึงแม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไปก็ตาม

2. ทศนะหรือประมาณการเกี่ยวกับเนื้อหาหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง

3. คำแถลงที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อปัญหาที่มีผู้นำมาขอปรึกษา คำว่าความคิดเห็นมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า เจตคติ ซึ่งมีคำอธิบายไว้ว่าแนวโน้มที่บุคคลได้รับมาหรือเรียนรู้มา และกลายเป็นแบบอย่างในการแสดงปฏิกิริยาสนับสนุน หรือเป็นปฏิปักษ์ต่อบางสิ่งบางอย่างหรือต่อบุคคลบางคน

จิรายุ ทรัพย์สิน (2540 : 16) อธิบายว่า ความคิดเห็นหมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่แสดงออกมา เพื่อให้ผู้อื่นได้สามารถที่จะเรียนรู้ ตลอดจนจนสามารถที่จะประเมินค่าในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง การแสดงความคิดเห็นอาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ อันเนื่องจากสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม การติดต่อกับภายนอกการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มต่าง ๆ และการพบปะสังสรรค์

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2545 : 17) ได้สรุปว่าความคิดเห็นคือการแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใด โดยเฉพาะด้วยการพูด การเขียน ซึ่งในการแสดงออกนี้จะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์และพฤติกรรมระหว่างบุคคลเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาและประเมินค่า ก่อนที่จะมีการตัดสินใจแสดงออกซึ่งการแสดงออกความคิดเห็นนี้อาจจะเป็นไปในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ในบางสภาพการณ์ความคิดเห็นอาจจะอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมาก หรือเห็นด้วยน้อยก็ตาม

สมยศ อักษร (2546 : 13) ได้สรุปว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของบุคคลหรือกลุ่มคนทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่อยู่บนความแน่นอนหรือความจริง แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์ในการทำงาน การติดต่อระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน สภาพแวดล้อมและมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบที่สำคัญซึ่งการแสดงความคิดเห็นนี้อาจจะได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่นได้ ความคิดเห็นจึงไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายในบางสถานการณ์ความคิดเห็นอาจอยู่ในลักษณะเห็นด้วยมากหรือเห็นด้วยน้อย

สรุปได้ว่าความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นการแสดงทัศนคติ ความคิดเห็นอาจเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้แสดงความคิดเห็น ซึ่งไม่จำเป็นต้องเหมือนกับบุคคลอื่น และอาจจะผิดหรือถูกก็ได้

2. ประเภทความคิดเห็น

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของความคิดเห็น ดังต่อไปนี้

อุทัย หิรัญโต (2539 : 80-81) ให้ความเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นของคนมีหลายระดับคือ อย่างผิวเผินก็มี อย่างลึกซึ้งก็มี สำหรับความคิดเห็นที่เป็นทัศนคตินั้นเป็นความเห็นอย่างลึกซึ้งและติดตัวไปเป็นเวลานาน และความเห็นทั่ว ๆ ไปไม่เฉพาะอย่าง และมีอยู่เป็นระยะเวลาอันสั้น เรียกว่า opinion เป็นความคิดเห็นประเภทหนึ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานของพยานหลักฐานที่เพียงพอต่อการพิสูจน์ มีความรู้แห่งอารมณ์น้อยและเกิดขึ้นได้ง่าย แต่ก็สลายตัวเร็ว

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543 : 126) ได้จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การคิดประเภทสัมพันธ์ (Associative Thinking)
 - 1.1 การสร้างวิมานในอากาศ (Day Dreaming)
 - 1.2 การฝัน (Night Dreaming)
 - 1.3 การคิดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว (Autistic Thinking)
 - 1.4 การคิดที่เป็นอิสระ (Free Association)
 - 1.5 การคิดที่ถูกรควบคุม (Control Association)

2. การคิดโดยตรงที่ใช้ในการแก้ปัญหา (Directed Thinking)

2.1 การคิดเชิงวิจารณ์ (Critical Thinking)

2.2 การคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking)

สรุปได้ว่าความคิดเห็นมี 2 ประเภท คือ ประเภทที่หนึ่งคือความคิดเห็นที่เป็นทัศนคติ ได้แก่ ความคิดเห็นเชิงบวกหรือเชิงลบ ประเภทที่สองคือความเห็นทั่วไป ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ความคิดเห็นที่เป็นอิสระ ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ

3. การวัดระดับความคิดเห็น

นักวิชาการได้อธิบายเกี่ยวกับการวัดความคิดเห็น ดังนี้

สมยศ อักษร (2546 : 39) อธิบายว่ามาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นมีอยู่ด้วยกัน

หลายวิธีแต่วิธีที่แพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurston's Scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบกับตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกันและเสมือนว่าเป็นสเกลที่มีช่วงห่างกัน (Equal-Appearing Intervals)
 2. วิธีกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความ ทัศนคติสูงต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้จากอันดับต่ำสุด ถึงสูงสุดได้และแสดงถึงการสะสมของข้อแสดงความคิดเห็น
 3. วิธีจำแนกแบบ S-D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำ คุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar adjective) เช่น ดี-เลว ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น
 4. วิธีวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลายเพราะเป็นวิธีการสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชื่นชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชื่นชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนนเป็น 5,4,3,2,1 ตามลำดับการให้คะแนน Positive หรือทาง Negative
- สรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็นสามารถทำได้ 4 วิธี คือ วิธีของเทอร์สโตน เป็นวิธีสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบกับตำแหน่งของความคิดเห็นวิธีกัตต์แมน เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูงต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ วิธีจำแนกแบบ S-D Scale เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม และวิธีวัดแบบลิเคิร์ต เป็นวิธีสร้างมาตรวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลายเพราะเป็นวิธีการสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชื่นชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบและให้

คะแนนเป็น 5,4,3,2,1 ตามลำดับการให้คะแนน ในการศึกษาครั้งนี้ทำการวัดความคิดเห็นโดยวิธีของลิเคิร์ท เพราะเป็นวิธีที่เหมาะสม ง่าย สะดวกและนิยมกันทั่วไป

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

ได้มีนักวิชาการเสนอปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นดังนี้

กิตติ สุทธิสัมพันธ์ (2542 : 12-13) อธิบายถึงปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจเหมือนกันหรือแตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่างๆคุณภาพสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มาก มักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่ และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่างๆเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับรู้ข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้องมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้ เพราะข้อเท็จจริงที่บุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

อุทิศ แก้วขาว (2543 : 13) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องคล้ายกันหรือเหมือนกันเสมอไป ซึ่งดังนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพล ต่อการแสดงออกในเรื่องนั้น ๆ ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็นไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Genetic and Physiological Factors) จากการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านพันธุกรรมจะมีผลต่อระดับความก้าวร้าวของบุคคล และจะมีผลต่อ

การศึกษาทัศนคติหรือความคิดเห็นของบุคคลนั้น ๆ ได้ ส่วนปัจจัยด้านสรีระ เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลที่เกิดจากการใช้ยาเสพติด จะมีผลต่อความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคล

2. ประสบการณ์ของบุคคลโดยตรง (Direct Personal Experience) คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่าง ๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ โดยตนเองทำให้เกิดทัศนคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว (Parental Influence) เป็นปัจจัยบุคคลเมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการเลี้ยงดูอบรมของพ่อแม่และครอบครัว

4. ทัศนคติและความคิดเห็นต่อกลุ่ม (Group Determinants of Attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้นความคิดเห็นและทัศนคติต่าง ๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม

5. สื่อมวลชนคือ สิ่งต่างๆที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนเรา ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความคิดเห็นของบุคคล

ออสแคมป์ (Oskamp. 1977 : 119-120 ; อ้างถึงใน อุทิศ แก้วขาว. 2543 : 13) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดความคิดเห็น ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านพันธุกรรมและสรีระ คือ ภาวะต่าง ๆ ของบุคคลที่ใช้รับรู้ความคิดปกติของอวัยวะสัมผัส ซึ่งมีผลต่อความคิดเห็นไม่ติของบุคคลภายนอก

2. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล คือ บุคคลได้ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง การกระทำด้วยตนเอง หรือ ได้พบเห็น ทำให้บุคคลมีความพึงใจ และเกิดความคิดต่อประสบการณ์เหล่านั้น ต่างกัน

3. อิทธิพลของผู้ปกครอง คือ เมื่อเป็นเด็ก ผู้ปกครองจะเป็นผู้ใกล้ชิดและให้ข้อมูลแก่เด็ก ได้มาก ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมและความเห็นของเด็กด้วย

4. ทัศนคติและความคิดเห็นของกลุ่ม คือ เมื่อบุคคลเจริญเติบโตย่อมจะต้องมีกลุ่มและสังคม ดังนั้น ความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง หรือการอบรมสั่งสอนของโรงเรียน หน่วยงาน ที่มีความคิดเห็นเหมือนกันหรือแตกต่างกัน ย่อมจะมีผลต่อความคิดเห็นของบุคคลด้วย

5. สื่อมวลชน คือ สื่อต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนเรา ดังนั้นสื่อเหล่านี้ ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร จึงเป็นปัจจัยอันหนึ่งที่ผลกระทบต่อความคิดเห็นของบุคคล

โดยสรุป ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น ได้แก่ ประสบการณ์ของบุคคล ระบบค่านิยม นอกจากนั้นยังมีปัจจัย ด้านพันธุกรรม ประสบการณ์โดยตรง อิทธิพลของผู้ปกครอง

ทัศนคติและความคิดเห็นของกลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้องเช่น หมู่บ้านที่อาศัยอยู่ของประชาชนที่สามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อองค์กรที่มีหน้าที่ รวมถึงสื่อมวลชนต่าง ๆ ที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันของบุคคล

แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงาน

1. ความหมายของการดำเนินงาน

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการดำเนินงาน ไว้ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2545 : 30) ได้อธิบายเกี่ยวกับการดำเนินงานไว้ว่าเป็นพฤติกรรม ด้านการปฏิบัติงานเป็นการใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกายรวมทั้งการปฏิบัติและพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตได้ในสภาวะการณ์หนึ่งๆหรืออาจเป็นพฤติกรรมที่ล่าช้า คือบุคคลไม่ได้ปฏิบัติทันที แต่คาดคะเนว่าอาจปฏิบัติใน โอกาสต่อไปเป็นพฤติกรรม ต้องอาศัยพฤติกรรมระดับต่างๆเป็นส่วนประกอบ ทั้งทางความรู้ และทัศนคติ สามารถประเมินผลได้ง่าย แต่กระบวนการในการที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมนี้ต้องอาศัยเวลา และการตัดสินใจหลายขั้นตอน

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2545 : 16) อธิบายว่า การดำเนินงาน มีความหมายเช่นเดียวกับการปฏิบัติงาน ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมของสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่แสดงออก โดยอาจจะสังเกตได้หรืออาจอยู่ทั้งภายในและภายนอก

สรุปได้ว่า การดำเนินงาน หมายถึง การใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกายรวมทั้งการปฏิบัติ และพฤติกรรมที่แสดงออก สังเกตได้ในสภาวะการณ์หนึ่งๆหรือหมายถึงการกระทำหรือการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลหรือหน่วยงาน หรือการทำให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่หรือตามความรับผิดชอบ

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงาน

มีผู้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงาน ไว้ดังนี้

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2545 : 16) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานมี ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของประชากรเป็นลักษณะที่ช่วยให้เห็นถึงภูมิหลังของบุคคล เช่น เพศ อายุ เชื้อชาติ สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม สถานที่อยู่อาศัย ขนาดครอบครัวตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่คล้ายคลึง

2. ความสามารถ เป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการพิจารณาเลือกคนเพื่อมาดำเนินงาน ความรู้ความสามารถเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความพยายามในการทำงาน เป็นแรงจูงใจขั้นต้นที่มีผลกระทบต่อไหวพริบของบุคคลที่เอาชนะสภาพแวดล้อมได้ บุคคลที่รู้สึก

ว่ามีความรู้ความสามารถในงานของเขา สามารถคิดได้ว่าเขาจะทำงานอย่างจริงจัง ดังนั้นความรู้ความสามารถแบ่งได้ 2 ด้าน คือ ด้านกายภาพ และด้านสมอง ซึ่งบ่อยครั้งได้ใช้ผลการเรียนเป็นเครื่องชี้วัดถึงแนวโน้มของความรู้ความสามารถด้านสมองและการปฏิบัติงาน

3. ด้านจิตวิทยา เป็นการแสดงการแนวโน้มนៃของพฤติกรรมแต่ละบุคคลที่เกิดขึ้นและมีอิทธิพลค่อนข้างถาวรต่อพฤติกรรม ลักษณะทางจิตวิทยาเหล่านี้ เช่น ทักษะคิด การรับรู้ ความต้องการ และบุคลิกภาพ เป็นต้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2545 : 30) อธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงาน ดังนี้

1. ความพยายามในการทำงาน ความพยายามเป็นสิ่งที่แสดงถึงความปรารถนาที่จะปฏิบัติงานนั้นคือต้องมีแรงจูงใจที่จะทำงาน เป็นแรงผลักดันภายในตัวบุคคลที่มีผลโดยตรงและคงไว้ซึ่งความพยายามในการทำงาน คนที่มีแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยกำหนดความพยายามในการทำงาน

2. การสนับสนุนจากองค์การในการปฏิบัติงานของบุคคล จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์การที่ปฏิบัติอยู่ หากได้รับการสนับสนุนเพียงพอจากหน่วยงานจะทำให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จได้ เช่น เวลาที่จะทำงาน งบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้และวัสดุอุปกรณ์มีเพียงพอ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับงานมีความชัดเจน ระดับความคาดหวังของผลการปฏิบัติงานที่เหมาะสม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงาน มีการช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ยืดหยุ่น เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมาโดยการนำความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติที่มีต่องานมาเป็นองค์ประกอบในการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นความสามารถ และมีความพยายามเป็นปัจจัยที่สำคัญ รวมถึงต้องได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงาน เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น

การปกครองท้องถิ่นที่มีความสำคัญยิ่งในการพัฒนา และเป็นสถาบันให้การศึกษา การปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชนแก่ประชาชนในท้องถิ่น เป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองให้แก่ประชาชน ให้ประชาชนรู้สึกรู้ว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นมา กล่าวไว้ ดังนี้

1. ความหมายของการปกครองท้องถิ่น

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นไว้หลากหลาย แต่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ลิจิต ซีรเวคิน (2548 : 36) ให้ความหมาย การปกครองท้องถิ่นว่า เป็นการปกครองโดยอิสระและได้รับอำนาจโดยอิสระ โดยความรับผิดชอบซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้โดยปราศจากการควบคุมของหน่วยการปกครองส่วนภูมิภาคและส่วนกลาง แต่การปกครองท้องถิ่นยังอยู่ภายใต้บทบังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ มิใช่ว่าได้กลายเป็นรัฐอธิปไตยไป

โกวิท พวงงาม (2550 : 13) กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์กรหนึ่งมีพื้นที่อาณาเขตของตนเองมีประชากรและมีรายได้ตามที่หลักเกณฑ์กำหนด โดยมีอำนาจและมีอิสระในการปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตนเอง รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ให้บริการในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชน

วุฒิสาร ตันไชย (2552 : 1) ให้ทัศนะว่า การปกครองท้องถิ่น คือ กลางปกครองที่รัฐกลางหรือส่วนกลางได้กระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่มีสิทธิตามกฎหมาย มีพื้นที่ และประชากรเป็นของตนเอง ประการสำคัญขององค์กรดังกล่าวจะต้องมีอำนาจอิสระ (Autonomy) ในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม การมอบอำนาจจากส่วนกลางมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ร็อบสัน (Robson. 1953 : 574) ได้ให้ความหมายการปกครองท้องถิ่นว่า หน่วยการปกครอง ซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้นและให้อำนาจการปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal Rights) และต้องมีองค์กรที่ปกครองตนเอง (Necessary Organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ

มอนตาญ (Montagu. 1984 : 574 ; อ้างถึงใน โกวิท พวงงาม (2550 : 12) อธิบายว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นได้มีการเลือกตั้งโดยอิสระ เพื่อเลือกผู้ที่มีหน้าที่บริหารการปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระพร้อมความรับผิดชอบซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้โดยปลอดจากการควบคุมของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลางหรือภูมิภาค แต่ทั้งนี้หน่วยปกครองท้องถิ่นยังต้องอยู่ภายใต้บทบังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ ไม่ได้กลายเป็นรัฐใหม่อิสระแต่อย่างใด

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและปกครองตนเองตามเจตนารมณ์การปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยที่ราษฎรเลือกตัวแทนเพื่อมาปฏิบัติงานตามระยะเวลาที่กำหนดโดยมีงบประมาณเป็นของ

ผู้แทนที่เหมาะสม สำหรับผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเข้าไปบริหารกิจการของท้องถิ่น ประชาชนจึงเกิดความคุ้นเคยในการใช้สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง ซึ่งนำมาสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับชาติต่อไป

2. การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเอง (Self Government) กล่าวคือ การปกครองตนเองมิใช่การปกครองอันเกิดจากคำสั่งเมืองบน แต่เกิดจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ เอง โดยการเลือกบุคคล ขึ้นมาบริหารงานของท้องถิ่นเอง ซึ่งถือว่าเป็นการปกครองตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นการปกครองตนเองโดยประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง

3. การปกครองท้องถิ่นจะเป็นแหล่งสร้างผู้นำทางการเมืองของประเทศในอนาคต เพราะนักการเมืองท้องถิ่นย่อมเรียนรู้ประสบการณ์ทางการเมือง การเลือกตั้ง มีทักษะในการบริหารงานท้องถิ่นตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากประชาชนท้องถิ่นซึ่งเป็นพื้นฐานที่สามารถส่งผลให้ประสบผลสำเร็จในการเมืองระดับชาติ

4. การปกครองท้องถิ่นสอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนาชนบทแบบพึ่งตนเอง ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งการพัฒนาชนบทที่ผ่านมาประชาชนขาดการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ การพัฒนาชนบทจะสัมฤทธิ์ผลได้นั้นต้องมากจากการริเริ่มช่วยตนเองของท้องถิ่น ทำให้เกิดความร่วมมือร่วมแรงกัน โดยอาศัย โครงสร้างควมมีอิสระในการปกครองตนเอง ซึ่งถ้าหากมีการกระจายอำนาจอย่างแท้จริงแล้วท้องถิ่นจะเกิดการพึ่งตนเองได้

พิธีสิทธิ์ คำนวนลศิลป์ (2543 : 95) ได้ให้ความความสำคัญของการปกครองท้องถิ่น ดังนี้

1. การปกครองท้องถิ่นจะช่วยให้การแก้ปัญหาการปกครองสัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง เพราะประชาชนรู้ปัญหาและเป็นผู้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น และการแก้ปัญหานั้นย่อมได้ผลเพราะประชาชนรู้ปัญหามากกว่าบุคคลอื่นเนื่องจากใกล้ชิดเหตุการณ์

2. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นของตนเองเท่ากับเป็นการฝึกฝนรู้จักการเรียนรู้การปกครองระดับชาติไปในตัว กล่าวอีกนัยหนึ่งการปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนให้ประชาชนเรียนรู้การปกครองระดับชาติซึ่งอำนวยความสะดวกในการพัฒนาการทางการเมืองไปในตัว

3. การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาภาระทางการเงินและกำลังเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไปได้ส่วนหนึ่ง

4. การปกครองท้องถิ่นที่เข้มแข็งและบริหารงานมีประสิทธิภาพจะทำให้ประชาชนมีความรู้สึกเชื่อมั่นและศรัทธาต่อท้องถิ่น ประชาชนจะมีความรู้สึกว่ามีความผูกพันและ

มีส่วนได้เสียความสำนึกเช่นนี้จะสร้างสรรค์พลเมืองที่รับผิดชอบ (Responsible Citizens) ให้แก่ประเทศชาติเป็นส่วนรวม

5. การปกครองท้องถิ่นเป็นรากแก้วของการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองตนเอง

โกวิท พวงงาม (2552 : 21 - 22) ได้ให้ความสำคัญของการปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาประชาธิปไตย มี 6 ประการ คือ

1. การปกครองท้องถิ่นถือเป็นรากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพราะเป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้แก่ประชาชน ทำให้เกิดความคุ้นเคยในการใช้สิทธิและหน้าที่พลเมือง อันจะนำมาสู่ความศรัทธาเชื่อมั่นในระบอบประชาธิปไตย

2. การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล

3. การปกครองท้องถิ่นจะทำให้ประชาชนรู้จักการปกครองตนเอง เพราะเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งจะทำให้ประชาชนเกิดสำนึกในความสำคัญของตนเองต่อท้องถิ่น ประชาชนจะมีส่วนร่วมรับรู้ถึง อุปสรรค ปัญหา และช่วยกันแก้ไขปัญหของท้องถิ่น

4. การปกครองท้องถิ่นสามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นตรงเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพ

5. การปกครองท้องถิ่นจะเป็นแหล่งสร้างผู้นำทางการเมืองการบริหารของประเทศในอนาคต

6. การปกครองท้องถิ่นสอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนาชนบทแบบพึ่งตนเอง โดยสรุปการปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสำคัญ เพราะเป็นรากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นสถาบันฝึกสอนให้ประชาชนเรียนรู้การปกครองระดับชาติ ซึ่งอำนาจในการพัฒนาการเมืองการเมืองไปในตัว ทำให้ประชาชนเกิดสำนึกในความสำคัญของตนเองต่อท้องถิ่น ประชาชนจะมีส่วนร่วมรับรู้ถึง อุปสรรค ปัญหา และช่วยกันแก้ไขปัญหของท้องถิ่น เป็นแหล่งสร้างผู้นำทางการเมืองการบริหารของประเทศในอนาคต และสอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนาชนบทแบบพึ่งตนเอง

3. องค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่น

อุทัย หิรัญโต (2546 : 22) อธิบายว่า การปกครองท้องถิ่นประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 8 ประการ

1. สถานะตามกฎหมาย (Legal Status) หมายความว่าหากประเทศใดกำหนดเรื่องการปกครองท้องถิ่นไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ การปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยนั้นจะมีความเข้มแข็งกว่าการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งโดยกฎหมายอื่น เพราะข้อความที่กำหนดไว้ใน

รัฐธรรมนูญนั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประเทศนั้นมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

2. พื้นที่และระดับ (Area and Level) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีหลายประการเช่น ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์เชื้อชาติ และความสำนึกในการปกครองของตนเองของประชาชนจึงได้มีกฎเกณฑ์ที่จะกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยงานการปกครองท้องถิ่นออกเป็น 2 ระดับ คือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กและขนาดใหญ่ สำหรับขนาดของพื้นที่จากการศึกษาขององค์การสหประชาชาติ โดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม (UNESCO) องค์การอนามัยโลก (WHO) และสำนักกิจการสังคม (Bureau of Social Affair) ได้ให้ความเห็นว่า หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่สามารถให้บริการและบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ ควรมีประชากรประมาณ 50,000 คน แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่นที่ต้องพิจารณาด้วย เช่น ประสิทธิภาพในการบริหารรายได้ และบุคลากร เป็นต้น

3. การกระจายอำนาจหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ที่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมืองและการปกครองของรัฐบาลเป็นสำคัญ

4. องค์การนิติบุคคลจัดตั้งโดยผลแห่งกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติมีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ออกกฎ ข้อบังคับ ควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้น ๆ

5. การเลือกตั้ง สมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหารจะต้องได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน โดยเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง

6. อิสระในการปกครองท้องถิ่น สามารถใช้ดุลพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการในขอบเขตของกฎหมายโดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลาง และไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชาของหน่วยงานราชการ

7. งบประมาณของตนเอง มีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจในการจัดเก็บ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะทะนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

8. การควบคุมดูแลของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้วยังคงอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐ เพื่อประโยชน์และความมั่นคงของรัฐและประชาชน โดยการเมืองอิสระในการดำเนินงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นเพราะมิฉะนั้นแล้วท้องถิ่นจะกลายเป็นรัฐอธิปไตยไป

สรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่นมีองค์ประกอบที่สำคัญ 8 ประการ กล่าวคือ ต้องมีสถานะตามกฎหมายมีพื้นที่อาณาเขตชัดเจนมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด มีฐานะเป็น

นิติบุคคล มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาและผู้บริหาร มีอิสระในการปกครองตนเอง มีงบประมาณของตนเอง ประการสำคัญคือจะต้องไม่เป็นอิสระเบ็ดเสร็จขาดการปกครองของประเทศทั้งนี้เพื่อความมั่นคงของรัฐและของประชาชนโดยรวม

4. การปกครองท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีบัญญัติเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นไว้ในหมวด 14 ตั้งแต่ มาตรา 281-290 ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

รัฐจะต้องให้ความเป็นอิสระแก่องค์กรปกครองท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในพื้นที่ ท้องถิ่นใดมีลักษณะที่จะปกครองตนเองได้ ย่อมมีสิทธิจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ การกำกับดูแลองค์กรปกครองท้องถิ่นต้องทำเท่าที่จำเป็นและมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ชัดเจนสอดคล้องและเหมาะสมกับรูปแบบขององค์กรปกครอง โดยไม่กระทบต่อความสามารถในการตัดสินใจดำเนินงานตามความต้องการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งจัดให้มีกลไกการตรวจสอบการดำเนินงานโดยประชาชนเป็นหลัก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นและย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหาร การจัดบริการสาธารณะ การบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะในกรณีที่มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และการจัดสรรรายได้ให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นแล้ว คณะกรรมการจะต้องนำเรื่องดังกล่าวมาพิจารณาทบทวนใหม่ทุกระยะเวลาไม่เกินห้าปี เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของการกำหนดอำนาจหน้าที่ และการจัดสรรรายได้ที่ได้กระทำไปแล้ว

องค์กรปกครองท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี ประชาชนมีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองท้องถิ่นมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานสภาท้องถิ่นเพื่อให้สมาชิกสภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ได้จำนวนผู้มีสิทธิเข้าชื่อ หลักเกณฑ์และวิธีการเข้าชื่อ รวมทั้งการตรวจสอบรายชื่อ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมถึงมีสิทธิมีส่วนร่วมในการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ในกรณีการกระทำขององค์กรปกครองท้องถิ่นจะมีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นในสาระสำคัญ องค์กรปกครองท้องถิ่นต้องแจ้งข้อมูลรายละเอียดให้ประชาชนทราบก่อนกระทำการเป็นเวลาพอสมควร

การแต่งตั้งและการให้ข้าราชการและลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่ง ต้องเป็นไปตามความเหมาะสมและความจำเป็นของแต่ละท้องถิ่น โดยการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีมาตรฐานสอดคล้องกัน และอาจได้รับการพัฒนาร่วมกันหรือสับเปลี่ยนบุคลากรระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่นก่อน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการภายในท้องถิ่นนั้น และมีอำนาจหน้าที่ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กฎหมายบัญญัติ

องค์การบริหารส่วนตำบล

1. ความเป็นมา

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499 กำหนดให้เริ่มจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล (หรือ อบต.) เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่น ขึ้นเป็นครั้งแรกตาม และมีการปรับปรุงแก้ไขโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2511 (ฉบับที่ 2) อบต. เป็นนิติบุคคล มีงบประมาณ ทรัพย์สินและเจ้าหน้าที่ของตนเอง มีรายได้ตามที่กฎหมายกำหนดเป็นของตนเอง และมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการในเขตพื้นที่ของตนโดยอิสระ ครอบคลุมทั้งตำบลในส่วนที่อยู่นอกเขตเทศบาล ต่อมาในปี พ.ศ. 2515 ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ให้ยุบเลิก อบต. ทั้งหมดที่ได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายข้างต้น และให้โอนทรัพย์สิน หนี้สินและสิทธิต่างๆของ อบต. เป็นของจังหวัดที่ตำบลนั้นอยู่ในท้องที่ และได้มีการจัดระเบียบบริหารของตำบลโดยให้มีสภาตำบลซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำหน้าที่ช่วยเหลือกำนัน และผู้ใหญ่บ้านในการพัฒนาท้องที่ชนบททั้งหมดไปตั้งแต่บัดนั้น

ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายที่ใช้กฎระเบียบการบริหารงานในตำแหน่งแทนประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2515 นับตั้งแต่ พ.ร.บ. สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2538 ทำให้มีการปรับฐานะการบริหารงานในระดับตำบล โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงรูปโฉมใหม่ของสภาตำบลทั่วประเทศออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้ (โกวิทย์ พวงงาม. 2552 : 35)

1. รูปแบบ “สภาตำบล” ได้รับการยกฐานะเป็นนิติบุคคล อันได้แก่ สภาตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนต่ำกว่า 150,000 บาท

2. รูปแบบ “องค์การบริหารส่วนตำบล” (อบต.) ตั้งขึ้นจากสภาตำบลที่มีรายได้ (โดยไม่รวมเงินอุดหนุน) ในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น

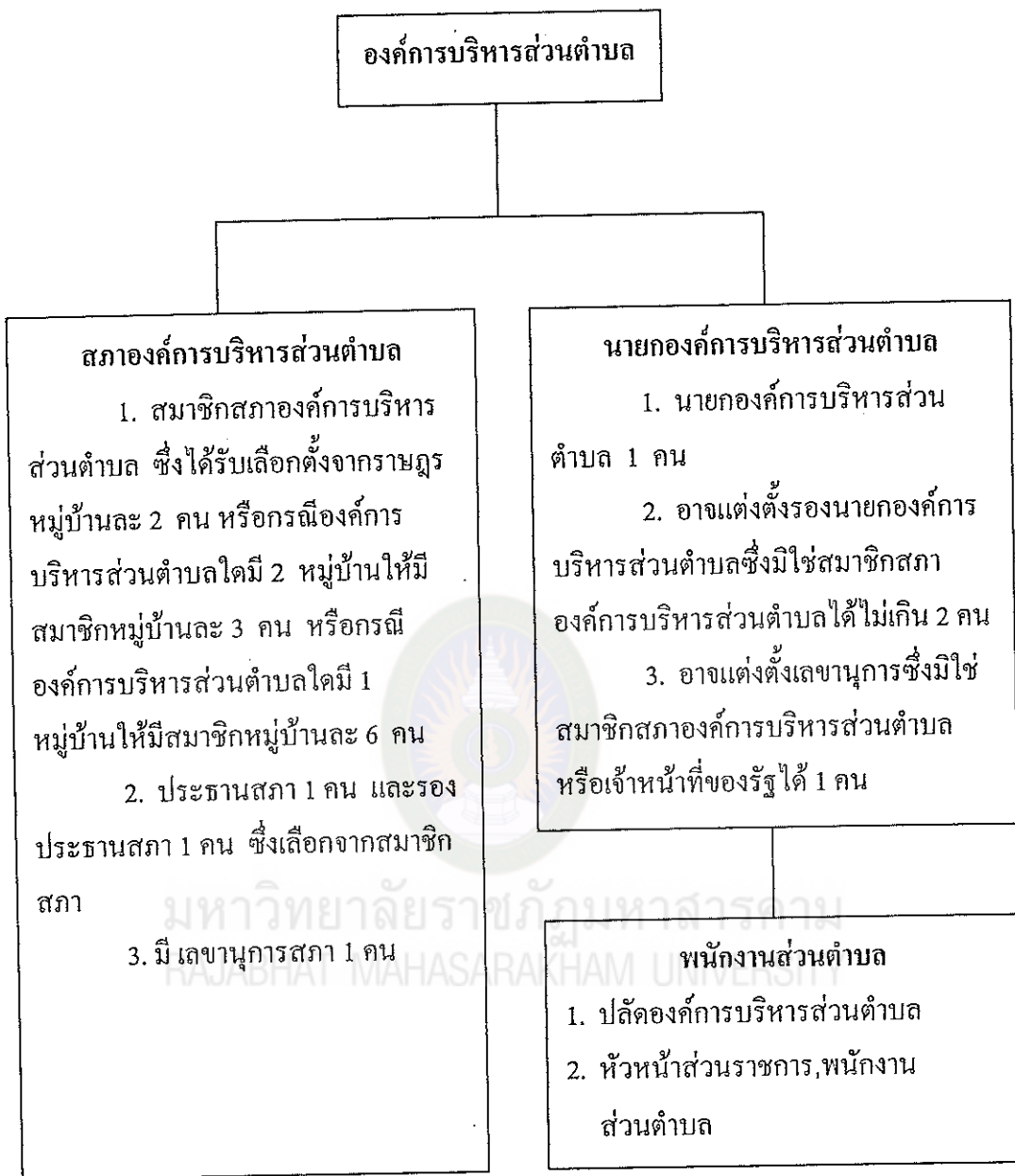
พ.ศ. 2542 รัฐบาลได้มีการเสนอขอปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542 เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในประเด็นต่าง ๆ ทั้งโครงสร้างที่มาของสมาชิก อบต. อำนาจหน้าที่ของ อบต. เป็นต้น ซึ่งในที่นี่จะนำเสนอให้เห็นที่โครงสร้าง อบต. ตามกฎหมายเดิมและในส่วนที่เป็น อบต. ที่ได้รับการแก้ไขใหม่พร้อม ๆ กันไป

พ.ศ. 2546 รัฐบาลได้เสนอขอปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ. สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ แก้ไขชื่อเรียกบุคคล และและคำศัพท์กฎหมายที่ให้สอดคล้องกับกฎหมายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ และกำหนดให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลจากประชาชนโดยตรง

2. โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลแบ่งโครงสร้าง ดังนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนภาพที่ 2 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

ที่มา : ปรับปรุงจากพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วน

ตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546

องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด

องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งได้รับการจัดตั้งตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มีบริบทที่สำคัญดังนี้ (องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง. 2555 : 1-12)

1. ที่ตั้ง

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง ที่ตั้งบ้าน โลกทม หมู่ที่ 2 ตำบลบัวแดง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด มีระยะทางห่างที่ว่าการอำเภอปทุมรัตน์ ประมาณ 4 กิโลเมตรและระยะทางห่างจังหวัดร้อยเอ็ด ประมาณ 64 กิโลเมตร

2. อาณาเขตและพื้นที่

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลหนองแคน อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลโนนสง่า อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลโพนสูง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด

ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลคอกกล้า อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด

พื้นที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง มีเนื้อที่ทั้งหมด 19.943 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 12,464.375 ไร่ ครอบคลุมพื้นที่ 5 หมู่บ้าน ดังนี้

ตารางที่ 1 หมู่ที่ ชื่อหมู่บ้าน ชื่อผู้ใหญ่บ้าน จำนวนครัวเรือน ในเขตตำบลบัวแดง

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	ชื่อ - สกุล ผู้ใหญ่บ้าน	จำนวน ครัวเรือน
1	บัวแดง	นายวีรพันธ์ คุ้ม ไพฑูรย์	6
2	โลกทม	นายนิยม แก้วประเสริฐ	181
4	หนองบึง	นายบันคิษฐ์ อุโคตร	157
8	คอนดู่	นายสมัย บุตรสำราญ	235
10	โลกทม	นายสมัย สีแดง	161
รวม			740

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง (2556 : 12-14)

3. ข้อมูลประชากร

ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงมีประชากรทั้งสิ้น 2,853 คน แยกเป็นเพศชายจำนวน 1,386 คน เพศหญิงจำนวน 1,453 คน ความหนาแน่นของประชากรประชากรประมาณ 143 คน/ตารางกิโลเมตร ดังตารางที่

ตารางที่ 2 หมู่ที่ ชื่อหมู่บ้าน จำนวนประชากรแยก ชาย หญิง

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร		รวม
		ชาย	หญิง	
1	บัวแดง	13	9	22
2	โคกทม	350	359	709
4	หนองบึง	342	332	674
8	คอนดู่	454	496	950
10	โคกทม	251	264	498
รวมทั้งสิ้น		1,401	1,452	2,853

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง (2556 : 11)

4. ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่ในปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นที่ราบและทุ่งนาสภาพเป็นดินร่วนปนทราย มีระบบชลประทานแหล่งน้ำธรรมชาติและห้วย

5. ข้อมูลสภาพทางโครงสร้างพื้นฐาน

5.1 การคมนาคมในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล มีการคมนาคมที่สำคัญคือทางหลวงแผ่นดินหมายเลข “2392” ใช้เป็นเส้นทางจากอำเภอปทุมรัตน์ อำเภอจตุรพักตรพิมานและจังหวัดร้อยเอ็ด

5.2 การประปา ประชากรในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงใช้บริการน้ำประปาจากสำนักงานประปาภูมิภาคสาขาอำเภอปทุมรัตน์บ่อผุดดินจำนวน 1 บ่อ และบ่อประปาบ่อบาดาลจำนวน 4 บ่อ

5.3 การไฟฟ้า ประชากรในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงใช้บริการไฟฟ้าจากสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคสาขาเกษตรวิสัยจังหวัดร้อยเอ็ด

5.4 การสื่อสารโทรคมนาคมมีไปรษณีย์โทรเลขให้บริการของไปรษณีย์อำเภอ
ปทุมรัตต์ และตู้โทรศัพท์สาธารณะจำนวน 4 ตู้

5.5 แหล่งน้ำธรรมชาติ

ลำน้ำห้วย จำนวน 3 แห่ง

บึงหนองน้ำสระน้ำ จำนวน 5 แห่ง

5.6 แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

บ่อโยก จำนวน 4 แห่ง

บ่อบาดาล จำนวน 4 แห่ง

6. ข้อมูลสภาพทางเศรษฐกิจ

6.1 อาชีพ

การประกอบอาชีพของประชากรส่วนใหญ่ คือ อาชีพเกษตรกรรม พื้นที่ทำนา
ทั้งหมดประมาณ 11,064 ไร่

6.2 การเกษตรกรรม ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญได้แก่ข้าว

6.3 การพาณิชย์กรรมมีสถานประกอบการดังนี้

ร้านค้าทั่วไป/ร้านค้า จำนวน 17 แห่ง

กลองยาว จำนวน 1 แห่ง

ร้านซ่อมรถ/อู่ซ่อมสิริรถ/อู่ซ่อมรถ จำนวน 7 แห่ง

โรงสีข้าว จำนวน 11 แห่ง

ห้องเช่า/บ้านเช่า จำนวน 6 แห่ง

โรงขนมเงิน จำนวน 2 แห่ง

ร้านเสริมสวย จำนวน 3 แห่ง

ขายของเก่า จำนวน 1 แห่ง

ผลิตเตา จำนวน 1 แห่ง

ปั้มน้ำมัน จำนวน 3 แห่ง

ร้านตัดผ้า จำนวน 2 แห่ง

ร้านวัสดุก่อสร้าง จำนวน 1 แห่ง

ร้านซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 1 แห่ง

ร้านขายยางยนต์ จำนวน 1 แห่ง

ร้านคอมพิวเตอร์ จำนวน 1 แห่ง

ร้านค้าข้าว จำนวน 1 แห่ง

ร้านกระจก	จำนวน	1 แห่ง
ร้านทำเบาะ	จำนวน	1 แห่ง
โรงผลิตและจำหน่ายน้ำดื่ม	จำนวน	1 แห่ง
6.4 กลุ่มจัดตั้ง		
กลุ่มอาชีพ	จำนวน	3 กลุ่ม
กลุ่มออมทรัพย์	จำนวน	3 กลุ่ม
กลุ่มแม่บ้าน	จำนวน	3 กลุ่ม
กลุ่มวิสาหกิจชุมชน	จำนวน	14 กลุ่ม

7. ข้อมูลด้านการศึกษา

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง มีความพร้อมทางด้านการศึกษามีสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงตั้งอยู่ในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียงทั้งระดับปฐมวัย ประถมศึกษา ประถมศึกษาขยายโอกาส มัธยมศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างศักยภาพของประชาชนในพื้นที่ให้สามารถปรับตัวได้เท่าทันความเจริญด้านต่าง ๆ

ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงยังไม่มีโรงเรียนในสังกัดแต่มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง จำนวน 1 แห่ง คือศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงมีจำนวนนักเรียน 81 คน มีครูผู้ดูแลเด็กจำนวน 2 คน ผู้ช่วยครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน 4 คน

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงมีสถานศึกษาในสังกัดหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

7.1 โรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 แห่ง

7.2 โรงเรียนประถมศึกษาขยายโอกาส

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 แห่ง

8. ข้อมูลด้านศาสนา

บ้านโคกทม ม.2,10	วัดสุวรรณาราม	จำนวน	1 แห่ง
บ้านหนองบึง ม.4	วัดตระกลองบึง	จำนวน	1 แห่ง
บ้านดอนคุ่ม ม.8	วัดป่าคู่วนาราม	จำนวน	1 แห่ง
สำนักสงฆ์		จำนวน	1 แห่ง

9. ข้อมูลสาธารณสุข

ศูนย์สาธารณสุขมูลฐานประจำหมู่บ้าน (ศสมช.) จำนวน 4 แห่ง

จำนวนอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) จำนวน 60 คน

จำนวนผู้ป่วยโรคเบาหวาน 33 คน

จำนวนผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูง 23 คน

อัตราการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเดียวน้อย 6 เดือน จำนวน 1 คน

สตรีอายุ 30 – 60 ปี ได้รับการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกและมะเร็งเต้านมด้วย

ตนเอง จำนวน 179 คน

10. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จุดตรวจประจำตำบล จำนวน 1 แห่ง

11. มวลชนที่จัดตั้ง

ตำรวจอาสา จำนวน 60 คน

อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) จำนวน 85 คน

12. ข้อมูลอื่น ๆ

12.1 ทรัพยากรธรรมชาติในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล

12.1.1 ดิน สภาพดินทั่วไปเป็นดินร่วนปนทราย บางแห่งมีสภาพเป็นดินเค็มที่ยากต่อการทำการเกษตร

12.1.2 ป่าไม้ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง ส่วนใหญ่เป็นที่สาธารณะพื้นที่ขนาดเล็ก ๆ พืชพันธุ์ไม่หลากหลาย ส่วนมากเป็นพืชในท้องถิ่นที่ขึ้นตามธรรมชาติ มีการนำพืชจากท้องถิ่นอื่นมาปลูกซ่อมแซมบ้าง แต่เป็นจำนวนเพียงเล็กน้อย

12.1.3 แหล่งน้ำ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล มีแหล่งน้ำธรรมชาติและแหล่งน้ำที่เกิดจากการขุดขึ้นใหม่ แต่ยังไม่เพียงพอต่อการอุปโภคบริโภค การปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ มีเพียงบางพื้นที่ที่สามารถทำการเกษตรได้ตลอดทั้งปี คือบริเวณเขตที่มีคลองส่งน้ำของชลประทานช่วยงานได้ ซึ่งมีพื้นที่ทำการเกษตรเพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับพื้นที่ทั้งหมด

12.2 ข้อมูลด้านโครงสร้างทางการเมืองและการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง

12.2.1 โครงสร้างทางการเมือง

ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติมถึง) ฉบับที่ 6พ.ศ. 2552 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบล สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในพื้นที่ ในทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดงจึงประกอบด้วยฝ่ายบริหาร ได้แก่ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ฝ่ายนิติบัญญัติประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 9 คน

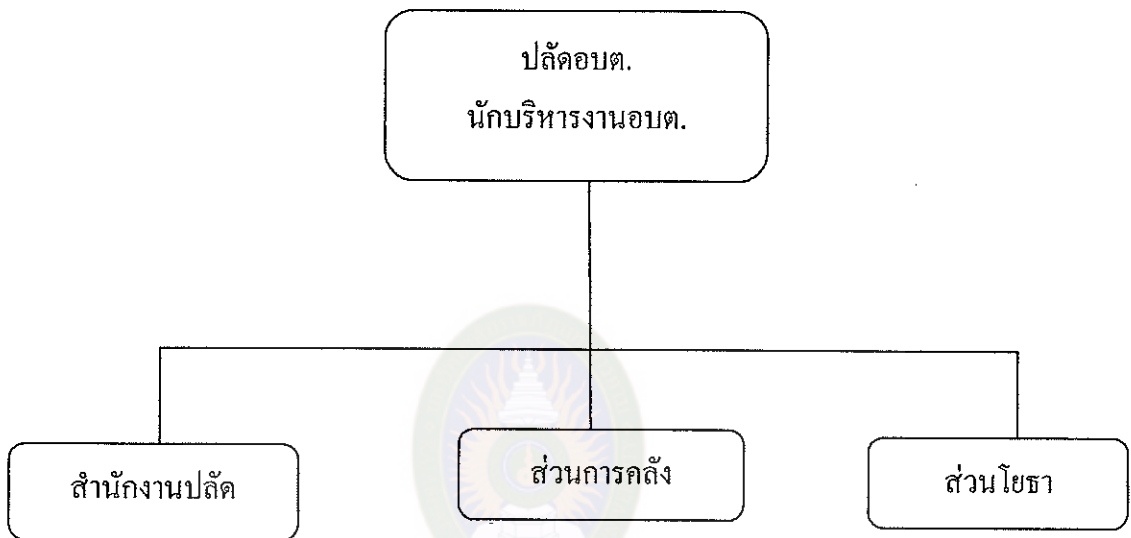
ในส่วนของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นฝ่ายข้าราชการประจำมี “ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล” เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด ทำหน้าที่ในการบริหารงานภายในองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามนโยบายที่ได้รับจากรัฐบาลและฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล และควบคุมดูแลให้การดำเนินกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ

ผู้บริหารท้องถิ่นประกอบด้วย

นายอุดม คุริรัง	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นายทองมา ชุมพล	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นายนพรัตน์ บึงลอย	รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นายไกรสุวิทย์ พรวิเศษศิริกุล	เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
สมาชิกสภาท้องถิ่น ประกอบด้วย	
จ.ส.ต.ถนัด พรวิเศษศิริกุล	ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นายเฉลิม แสนคำ	รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นายประเวศ ชื่นวานร	เลขานุการประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
นางเครือวัลย์ วรวิเศษ	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 2
นายสวน บุญดี	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 2
นายวิชัย นาชัยฤทธิ์	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 4
นายสุรวุฒิ เดชอุดม	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 8
นายนิคม บุญสอน	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 10
นายไกรวิท ไกรแก้ว	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 1
ร.ต.ต.โชคสรรค์ วัชรโรต	สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง หมู่ 1

12.2.2 โครงสร้างการบริหารงาน

โครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง ประกอบด้วย 3 ส่วน โดยมีอัตรากำลังและจำนวนพนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง ดังแผนภาพที่ 3

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 แผนภาพที่ 3 โครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง
 ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง (2556 : 16)

12.2.3 ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง

- 1) อัตรากำลังทั้งสิ้นจำนวน 28 คน
 - 1.1) สำนักปลัด จำนวน 19 คน
 - 1.2) ส่วนการคลัง จำนวน 6 คน
 - 1.3) ส่วนโยธา จำนวน 3 คน
- 2) ระดับการศึกษา
 - 2.1) มัธยมศึกษา จำนวน 3 คน
 - 2.2) ปวช. จำนวน 1 คน
 - 2.3) ปวส. จำนวน 3 คน
 - 2.4) ปริญญาตรี จำนวน 17 คน
 - 2.5) ปริญญาโท จำนวน 4 คน

13. ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง

13.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

13.1.1 มีการก่อสร้างถนน คสล. รวมถึงการปรับปรุงถนนลูกรังในเขตตำบลบัวแดงให้ทั่วถึงและได้มาตรฐาน สามารถใช้ในการสัญจรไปมาสะดวกทุกฤดูกาล

13.1.2 ปรับปรุงซ่อมแซมระบบระบายน้ำให้สามารถรองรับน้ำเสียจากครัวเรือนรวมทั้งน้ำจากธรรมชาติให้ได้มาตรฐาน

13.1.3 ส่งเสริมและสนับสนุนระบบสาธารณูปโภค ขยายเขตไฟฟ้า / ติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ อย่างครอบคลุมและทั่วถึง

13.1.4 ขยายถนนเพื่อการเกษตร เพื่อให้ประชาชนที่เป็นเกษตรกรและประชาชนทั่วไปมีความสะดวกในการเดินทางในกิจกรรมการเกษตร รวมถึงการนำผลผลิตด้านการเกษตรออกสู่ตลาด เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่เป็นคนส่วนใหญ่สามารถเพิ่มผลผลิตได้เต็มประสิทธิภาพ

13.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

13.2.1 ส่งเสริมสนับสนุนการใช้ปุ๋ยเกษตรอินทรีย์ หรือปุ๋ยชีวภาพ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ดิน หลีกเลี่ยงการทำลายดิน ลดค่าใช้จ่าย ปลอดภัย

13.2.2 สนับสนุนกลุ่มอาชีพภายในตำบล ส่งเสริมและฝึกอบรมอาชีพให้แก่ราษฎร โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยว และส่งเสริมรายได้ให้แก่กลุ่มเยาวชนตามความเหมาะสม รวมถึงการส่งเสริมการออกจำหน่ายสินค้า OTOP ภายในตำบลเพื่อให้สินค้าคุณภาพได้รับการแพร่กระจายไปสู่ประชาชน ซึ่งเป็นการส่งเสริมการตลาด

13.2.3 ส่งเสริมการดำรงชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตามแนวพระราชดำริ เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ

13.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

13.3.1 ส่งเสริมการศึกษาให้มีความทันสมัยได้มาตรฐาน และศึกษาด้วยตนเองทางอินเทอร์เน็ตตำบล รวมถึงส่งเสริมฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น

13.3.2 สนับสนุนการดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อุดหนุนอาหารกลางวัน/อาหารเสริม (นม) แก่โรงเรียนในเขตตำบล ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมสำหรับเด็ก เยาวชนและประชาชน

13.3.3 ส่งเสริมกิจกรรมสัปดาห์วันผู้สูงอายุ และวันแม่เพื่อให้ประชาชนมองเห็นความสำคัญของผู้สูงอายุ

13.3.4 ส่งเสริมประเพณีท้องถิ่นในแต่ละหมู่บ้านฝึกอบรมจริยธรรม อนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อให้ดำรงอยู่ตลอดไป

13.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสาธารณสุข

13.4.1 จัดกิจกรรมการควบคุมโรคไข้เลือดออก จัดกิจกรรมการณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ และจัดกิจกรรมมอบยาสามัญประจำบ้าน

13.4.2 ส่งเสริมการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพของประชาชน จัดกิจกรรมการณรงค์ต่อต้านยาเสพติด รวมถึงส่งเสริมสนับสนุนประกวดหมู่บ้านในงานพัฒนา

13.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

13.5.1 ปรับปรุงภูมิทัศน์ตามถนนสายหลักในเขตตำบล เพื่อสร้างความสดใสและสวยงาม

13.5.2 ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการขยะในชุมชน เพื่อความสะอาด และเป็นการส่งเสริมความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน

13.5.3 พัฒนาปรับปรุงสวนสุขภาพ เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวและออกกำลังกาย ส่งเสริมให้ประชาชนอนุรักษ์ป่าชุมชนและอบรบประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

13.6 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหาร

13.6.1 บริหารงานโดยยึดหลักธรรมาภิบาล ส่งเสริมการบริหารด้วยความโปร่งใส มีประสิทธิภาพ ตรวจสอบได้ ด้วยการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารราชการ

13.6.2 ส่งเสริมให้ผู้นำท้องถิ่นและประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาตำบล เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของประชาชน รวมถึงการส่งเสริมให้ประชาชนร่วมเป็นเจ้าของท้องถิ่นอย่างแท้จริง

13.6.3 บริหารงานบุคคลโดยยึดหลักคุณธรรมและความสามารถ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวแดง อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

เด่นดวง สุบุตรดี (2550 : 81-82) ได้ศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการชุมชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัดมหาสารคาม พบว่า การดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 8 ด้าน โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง และจำแนกเป็นรายด้านพบว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับมากจำนวน 1

ด้าน คือ ด้านการบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ รองลงมาคือ ด้านการรักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และด้านการจัดให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิงและความเห็นของคณะกรรมการ ชุมชนที่มีเพศ ระดับการศึกษาและอาชีพ แตกต่างกันต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัดมหาสารคาม พบว่า คณะกรรมการชุมชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา และอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัดมหาสารคาม มีความคิดเห็นโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ทวีศักดิ์ ปักษา (2550 : 77-78) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองมหาสารคาม จำนวน 198 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า คิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับมาก 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ ด้านการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ด้านการส่งเสริมการศึกษาศาสนา และวัฒนธรรม ด้านการคุ้มครองดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก และระดับปานกลาง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ ด้านการรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดมูลฝอย และสิ่งปฏิกูล และระดับน้อย 1 ด้าน คือ ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การดำเนินงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

จิรศักดิ์ ศรีจันทร์โท (2552 : 81) ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลคอนกลาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า

1. ความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลคอนกลาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. ผลการเปรียบเทียบประชาชนที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า มีความพึงพอใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จตุพล หลักคำพันธ์ (2553 : 82) ได้ศึกษา การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็น ของประชาชน ผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชน โดยรวม อยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมาก ไปน้อย ได้แก่ ด้านการพัฒนาการเมืองการบริหาร ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษา สงบความเรียบร้อย ด้านศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการส่งเสริม คุณภาพชีวิต และด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม

2. การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัว อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคามตามความคิดเห็นของประชาชน ที่มีเพศ และอาชีพ แตกต่างกัน พบว่า โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จรรยา แสนสุข (2553 : 79-80) ในการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้าน ต่อการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าต่างคำ อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยพบว่า

1. การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าต่างคำ อำเภอ โพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย ตามความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้าน พบว่า โดยรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้านที่มี อายุ ระดับ การศึกษา และหมู่บ้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน ต่อการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การ บริหารส่วนตำบลเหล่าต่างคำ อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย โดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ ที่ระดับ .05

ยศวดี จันทระเรื่องฤทธิ์ (2553 : 77-78) ได้ศึกษาการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การ พัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล โนนสง่า อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ความคิดเห็นของ ของประชาชน ผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล โนนสง่า อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ความคิดเห็นของของประชาชน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย

คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสังคมและส่งเสริมคุณภาพชีวิต ด้านการเมืองและการบริหารจัดการที่ดี และ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนจำแนกตามหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนสง่า อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด โดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

วีระศักดิ์ จันทร์เตี้ย (2553 : 68-69) ได้ศึกษาการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลชีเหล็ก อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ตามความคิดเห็นของตัวแทนประชาคมหมู่บ้าน ผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลชีเหล็ก อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ตามความคิดเห็นของตัวแทนประชาคมหมู่บ้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ได้แก่ ด้านสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม ด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสังคม และอยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมืองและการบริหาร

2. ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลชีเหล็ก อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ตามความคิดเห็นของตัวแทนประชาคมหมู่บ้านที่มีหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ แยกต่างหาก โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แยกต่างหาก 1 ด้าน คือ ด้านการเมืองและการบริหาร ส่วนผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของตัวแทนประชาคมหมู่บ้านที่มีระดับการศึกษา และอายุแตกต่างกัน พบว่าโดยรวม ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

อัจฉรรัตน์ อนุมาศ (2553 : 72-73) ได้ศึกษาการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน

2. ผลการเปรียบเทียบระดับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ พบว่า โดยรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

วิทยา สีดาคพล (2554 : 69-70) ได้ศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้านต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวมาศ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้านต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวมาศ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ได้แก่ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม และด้านการเมืองการบริหาร อยู่ในระดับปานกลาง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านสาธารณสุข และด้านเศรษฐกิจ

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการหมู่บ้านต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบัวมาศ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา พบว่า โดยรวมและรายด้านทุกด้าน ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

สุรัชย์ ศรีสมชัย (2554 : 71-72) ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล หลักเหลี่ยม อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหลักเหลี่ยม อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 4 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ด้านการส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ด้านการป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ และ ด้านการคุ้มครองดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และอยู่ในระดับปานกลาง 4 ด้าน คือ ด้านการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก ด้านการส่งเสริมการพัฒนาศรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ และด้านการรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนจำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษาต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหลักเหลี่ยม อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวม ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเทศบาลตำบล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า อยู่ในระดับมาก จำนวน 3 แห่ง อยู่ระดับปานกลาง 6 แห่ง แต่ไม่ปรากฏว่าแห่งใดอยู่ในระดับมากที่สุด หรืออยู่ในระดับต่ำกว่าระดับปานกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยัง

ต้องมีการพัฒนามากขึ้น เพราะกรณีส่วนใหญ่พบว่าการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลางนั้น ประชาชนถือว่า ประชาชนต้องการให้มีการศึกษาและปรับปรุงการดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้นต่อไป ส่วนในกรณีเปรียบเทียบนั้น ผลปรากฏว่ามีทั้งที่แตกต่างกัน และไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษา ดังกล่าวน่าจะมีการศึกษาการดำเนินงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นทุกรูปแบบ ทั้งในระดับองค์กร ระดับอำเภอ และในระดับจังหวัด เพื่อนำผลการศึกษาเสนอเพื่อเป็นทางเลือกในการปรับปรุง การดำเนินงานต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY